

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

(Tiếp theo)

L ONG cô thiết-tha triu-mến chốn gia-đình đã che-chở cô từ hồi cô còn ấu-trĩ. Cô biết chắc mình sẽ phải lìa chốn gia-đình ấy mà đi ở giữa bọn người lạ.

Dẫu không muốn, nhưng bà Vệ-nỗ-linh dường cũng đành phải bày-tổ cho Luy-xi biết rõ cuộc dĩ-vãng. Bà nói với cô rằng :

—Con ơi, má có nhiều điều phải nói với con. Có lẽ một vài điều sẽ làm cho con buồn-thảm, cho nên bây nay má không bày-tổ cùng con. Song bây giờ, theo như những việc đã xảy ra, thì má rất cần bày-tổ. Con ơi, con hãy ngồi xuống mà nghe má nói.

Luy-xi lại ngồi trên ghế đầu thấp hơn ghế của mẹ nuôi, ngược cặp mắt lo-lắng mà nhìn bà. Bà bắt đầu kể :

—Luy-xi ơi, cha con tên là Lộ-bích An-tôn ; đối với chồng yêu-quí của má, cha con là em họ xa. Cả hai bắt đầu làm việc tại nhà máy Lãm-bá, nhưng không làm cùng một việc, vì chẳng bao lâu chồng má chiếm được một địa-vị tin-cần và cứ giữ địa-vị ấy cho tới lúc qua đời.

Cha con thì không như vậy. Con ơi, má buồn-rầu vì phải nói rằng cha con dẫu dễ thương và có tài cao, nhưng tánh-tình nhu-nhược và hay để bạn-bè xấu nết rù-quén được mình. Lời đua tiếng nịnh để làm cho cha con xiêu lòng. Những bè-bạn kém cha con xa bên lợi-dụng nhược-diềm đó.

Nhưng, cách ít lâu, ông Lãm-bá dùng cha con làm thợ-ký riêng, vì đã có cơ-hội xét thấy tài-năng của cha con. Bởi vậy, cha con hằng giao-thiệp với ông chủ, chẳng những ở trong nhà máy, song cũng ở nhà riêng của ông.

Ông Lãm-bá chỉ có một con gái, tên

là Luy-xi. Con yêu-dấu ơi, chính là mẹ con đấy. Hồi đó mẹ con đẹp lắm. Mẹ con tự-nhiên có nhiều dịp-tiện gặp viên thợ-ký riêng của cha mình, thành thử hai bên sanh lòng luyến-ái lẫn nhau, nhưng vẫn giữ kín. Dẫu ở vào địa-vị xã-hội khác hẳn nhau, song họ dường như không nghĩ đến những sự làm trở-ngại cuộc nhơn-duyên mình. Say-mê cuộc hiện-tại, họ cố-ý nhắm mắt, không nhìn đến cuộc tương-lai.

Họ giữ kín đến nỗi chẳng ai ngờ ; cả đến chồng má, là người chơi thân với cha con, cũng chẳng nghi-ngờ chi hết. Còn ông Lãm-bá thì mông lo công-việc, nên không nghĩ đến sự-tình đường ấy.

Nhưng, một bữa, đều kia tiếng nó bay đến tai ông, nên mới diễn ra một tấn kịch kinh-khiếp. Tức-giận vô-hạn, ông kêu cha con đến và dùng những lời nghiêm-khắc hơn hết để tỏ ý phiền-giận cha con. Ông cũng không cho cha con làm thợ-ký riêng nữa. Nếu chồng má, vốn có thần-thể nhiều với ông Lãm-bá, không xin giùm cha con, thì cha con đã bị đuổi hẳn khỏi nhà máy.

Vậy, ông giáng chức cha con, thành thử sự-nghiệp của cha con hư-hỏng trơn-troi. Tức-bực, giận-dữ và thất-vọng, cha con bèn muốn thoát khỏi quyền của ông chủ mà cha con kể là hung-ác, bất-công. Khi nhàn-rỗi, cha con chơi-bời với bạn-bè hư-xấu. Chịu ảnh-hưởng của mấy người đó, cha con bèn hùn ầu vốn vào những vụ buôn-bán đầu-cơ, thật là điên-dại. Chẳng may tai - nạn xảy đến mau - chóng. Những kẻ rù-quén cha con chẳng qua là bọn gian-lận đê-mạt. Sau khi được như ý-muốn, chúng bèn tàu-thoát, để mặc một mình cha con chịu người ta kiện-cáo.

(Còn tiếp)